

Chương thứ 57

NỬA MIẾNG NGỌC BỘI

Pháp Thiện đại sư ngồi kiết đà trên phiến đá. Người như một vị bồ tát tham thiên nhập định. Phương Phương dùng tay lê đến bên người, cất tiếng nói:

- Đại sư....

Pháp Thiện đại sư từ từ mở mắt nhìn nàng, cất giọng từ tốn hỏi:

- Tiểu cô nương, cô nương có điều gì muốn nói ?

Nàng nhìn Pháp Thiện đại sư, ôm quyền xá, rồi nói:

- Tiểu nữ có mấy điều muốn hỏi đại sư !

- A di đà phật ! Tiểu cô nương có điều gì muốn nói với bản tăng ?

Nàng nhìn Pháp Thiện đại sư ôn nhu nói:

- Tiểu nữ không dám giấu đại sư....tiểu nữ vốn có một công năng rất lạ thường. Bất cứ ai tiểu nữ chạm tay vào có thể nhìn thấy quá khứ lẫn tương lai của người đó ! Chính vì thế mà tiểu nữ mới mạo phạm hỏi đại sư và điều để tham chứng xem công năng của mình có đúng hay không ?

- A di đà phật ! Bản tăng cũng có nghe nói đến công năng kỳ diệu đó !

Nhưng để có được công năng như tiểu cô nương nói, thì hành giả phải tham thiên nhập định đạt tới cảnh giới vô vi của phật gia. Lúc đó mới có thể nhận được công năng kia, còn tiểu cô nương đây là người ngoài phật môn....sao có thể có được ?

- Tiểu nữ cũng không biết nữa ! Tự xưng mình lại có công năng đó !

Nàng nhìn Pháp Thiện đại sư từ tốn hỏi:

- Phải chăng trước đây đại sư là một thảo khấu sơn lâm ?

Pháp Thiện đại sư chấp tay niệm phật hiệu:

- A di đà phật !

Nhìn sững Phương Phương, Pháp Thiện đại sư ngạc nhiên hỏi:

- Sao tiểu cô nương lại biết ?

- Tiểu nữ đã nói rồi, tiểu nữ có công năng đặc biệt mà !

- A di đà phật ! Đúng là như vậy. Trước đây bản tăng là một thảo khấu sơn lâm ! Bản tăng xuất gia đầu phật cũng vì muốn quên quá khứ đó !

Phương Phương nhìn sững Pháp Thiện đại sư:

- Đại sư từng phạm trọng tội nên mới xuất gia đầu phật ?

- A di đà phật !

Niệm phật hiệu nhưng chân diện Pháp Thiện đại sư đỏ bừng. Người nhìn Phương Phương nói:

- Tiểu cô nương nhắc lại quá khứ của bản tăng để làm gì ?

Phương Phương bối rối, ngập ngừng nói:

- Tiểu nữ muốn nhắc lại để thẩm chứng xem đại sư có phải là con người đó không ?

- A di đà phật !

Pháp Thiện đại sư nhìn vào mắt nàng, rồi từ từ buông tiếng thở dài:

- Có lẽ bản tăng không thể giấu được thân phận của mình rồi !

Pháp Thiện đại sư chấp tay lên ngực rồi hỏi Phương Phương:

- Tiểu cô nương, sao tiểu cô nương lại biết dòng Thiên Nhất thần thủy này ?

- Mẫu thân đã nói lại cho tiểu nữ biết.

Phương Phương vừa nói vừa lấy nửa miếng ngọc bội, đặt vào tay Pháp Thiện đại sư.

Nhìn nửa miếng ngọc bội, Pháp Thiện đại sư nhắm mắt buông lời phật hiệu:

- A di đà phật !

Phương Phương nói:

- Đại sư, thân mẫu trước lúc lâm chung có dặn với tiểu nữ giữ nửa miếng ngọc bội này, để có thể tìm được phụ thân. Đại sư biết miếng ngọc bội này không ?

Pháp Thiện đại sư nhìn nàng nhắm niệm phật hiệu:

- A di đà phật ! Bản tăng có biết !

- Đại sư có thể nói cho tiểu nữ biết chuyện gì đã xảy ra ngày trước không ?

Pháp Thiện đại sư sững sờ nhìn nàng.

- Tiểu cô nương muốn biết chuyện xảy ra ngày trước ư ?

Phương Phương gật đầu:

- Tiểu nữ muốn biết !

Buông tiếng thở dài, Pháp Thiện đại sư nói:

- Hồi đó, bản tăng là một thảo khấu sơn tặc. Bản tăng được một vị vương tôn công tử nhờ chặn một đoàn bảo tiêu để cướp một vị cô nương. Vị cô nương đó tên là Cát Hoài Ngọc. Bản tăng đã cướp được Cát Hoài Ngọc tiểu thư....

Pháp Thiện đại sư nhìn Phương Phương:

- Tiểu cô nương có khuôn mặt của Cát Hoài Ngọc tiểu thư !

- Đó chính là mẫu thân của Phương Phương !

- A di đà phật ! Giờ cô nương muốn tìm phụ thân của cô nương ?

Phương Phương gật đầu:

- Đó là di ngôn của mẫu thân ! Phương Phương phải thực hiện bằng được ! May mắn Phương Phương gặp được đại sư....

- A di đà phật ! Chính vì thế mà tiểu cô nương vừa chạm vào người bản tăng đã cảm nhận ngay có mối quan hệ về thân thể nên xúc động ?

Phương Phương gật đầu.

Pháp Thiện đại sư buông tiếng thở dài, rồi ôn nhu nói:

- Bần tăng khuyên tiểu cô nương một điều...
 - Đại sư cứ nói, Phương Phương xin lắng nghe chỉ huấn của người !
 - A di đà phật ! Thiện tai, thiện tai ! Nếu như tiểu cô nương chịu nghe chỉ ngôn của bần tăng, thì bần tăng khuyên tiểu cô nương đừng đi tìm con người này !

Phương Phương ngây mặt nhìn Pháp Thiện đại sư.

- Đại sư, sao tiểu nữ lại không nên tìm người này ?

- A di đà phật ! Bởi bần tăng biết người này chẳng yêu thương gì mẫu thân của tiểu cô nương cả. Y chỉ muốn lợi dụng Cát Hoài Ngọc để tìm đến dòng Thiên Nhất thần thủy này. Y đã lừa tình của Hoài Ngọc cô nương, sau đó đã bỏ rơi nàng mà bỏ đi chẳng bao giờ quay lại !

Phương Phương cắn chặt răng, nàng cất giọng u oán:

- Phụ thân tiểu nữ tàn nhẫn như vậy ư ?

- A di đà phật ! Bần tăng đã giúp y rất nhiều để có được kim lượng từ tay y ban phát !

- Đại sư, người đó đang ở đâu ?

Pháp Thiện đại sư nhìn nàng.

Phương Phương khẩn thiết nói:

- Đại sư, tiểu nữ đã hứa với mẫu thân tìm y trả lại nửa miếng ngọc bội này ! Nếu không làm được, mẫu thân tất sẽ không thể nhắm mắt được !

- A di đà phật ! Oan nghiệt....oan nghiệt....Tại sao Cát Hoài Ngọc lại buộc một nhi nữ tật nguyên như tiểu cô nương phải đi tìm kẻ bạc tình nhẫn tâm đó chứ ?

Pháp Thiện đại sư buông tiếng thở dài.

Phương Phương khẩn thiết nói:

- Đại sư, xin hãy nói cho tiểu nữ biết ! Kiếp này tiểu nữ xin được ngậm cỏ kết vành đội ân đại sư !

Phương Phương nói rồi liền sụp lạy Pháp Thiện đại sư. Vị cao tăng Thiếu Lâm hồi hải đồ nàng dậy:

- Tiểu cô nương đừng nên làm vậy !

Nhìn Phương Phương, Pháp Thiện đại sư buông tiếng thở dài rồi nói:

- A di đà phật ! Bần tăng chỉ sợ tiểu cô nương tìm đến người này chỉ mang họa mà thôi !

- Tiểu nữ chấp nhận bất cứ họa kiếp nào, miễn gặp lại được người đó là được rồi !

Pháp Thiện đại sư thở ra, ôn nhu nói:

- Bần tăng sẽ nói cho tiểu cô nương biết. Chính vì việc làm năm xưa mà bần tăng phải ân hận mãi trong lòng. Cho dù bần tăng có xuất gia đầu phật cũng không chuộc lại nghiệp quả ngày trước !

Cầm nửa mảnh ngọc bội, Pháp Thiện đại sư đặt vào tay nàng:

- Muốn tìm người này, tiểu cô nương hãy đến Hàm Đan. Tại Hàm Đan, chẳng có ai có được nửa miếng ngọc bội như thế này đâu ! Với miếng ngọc

bội này, tiểu cô nương sẽ tìm ra được người đó ! Bàn tăng chỉ biết như thế thôi ! Bàn tăng nói thêm một điều nữa, y là kẻ bạc tình và vô nghĩa !

Nói rồi Pháp Thiện đại sư buông tiếng thở dài.

Phương Phương nói:

- Đại sư có thể nói rõ cho tiểu nữ biết được không ?

Nhìn Phương Phương, Pháp Thiện đại sư nói:

- Nửa miếng ngọc bội này sẽ đưa tiểu cô nương đến gặp y. Hãy tin vào lời nói của bàn tăng ! Còn y là con người như thế nào, rồi đây tiểu cô nương sẽ biết !

Nói rồi, Pháp Thiện đại sư nhắm mắt lại tham thiền nhập định.

Người chưa thiền định được bao lâu thì Thiếu Hoa từ trong động Ngũ Lão bước ra. Chàng giờ hoàn toàn khác trước. Thiếu Hoa bước ngay đến bên Pháp Thiện đại sư và Phương Phương.

Phương Phương nhìn chàng mỉm cười hỏi:

- Thiếu Hoa huynh sao rồi ?

Thiếu Hoa nhìn nàng:

- Phương Phương, nếu không có muội thì không biết huynh ra sao nữa. Hóa ra quới nhân giúp đỡ cho huynh chính là muội ! Hãy nhận của huynh một lạy này !

Phương Phương bối rối khoát tay nói:

- Thiếu Hoa huynh đừng làm vậy....Phương Phương không nhận lạy tạ ân của huynh đâu !

Thiếu Hoa mỉm cười:

- Phương Phương không nhận, huynh sẽ không lạy. Huynh không khách sáo đâu !

Chàng nhìn lại Pháp Thiện đại sư, ôm quyền nói:

- Đại sư, vãn bối đã hoàn toàn bình phục !

Pháp Thiện đại sư mở mắt nhìn chàng :

- A di đà phật ! Thiện tai, thiện tai ! Thiếu hiệp hoàn toàn bình phục là tốt lắm rồi !

- Vãn bối cảm tạ đại ân cứu mạng của đại sư !

- A di đà phật ! Thiếu hiệp đừng đa lễ với bàn tăng. Người mà thiếu hiệp phải tạ ân chính là Phương Phương tiểu cô nương đây !

Thiếu Hoa nhìn lại Phương Phương.

Nàng mỉm cười với chàng. Chân diện thuần khiết của nàng đập vào mắt Thiếu Hoa. Chàng cảm thấy một niềm hoan hỷ đang ngập tràn tâm thức mình.

Phương Phương nói:

- Đại sư đừng nói vậy, tiểu nữ áy náy lắm !

- Âu đây cũng là duyên phận mà tạo hóa sắp xếp, bàn tăng chẳng biết nói như thế nào !

Pháp Thiện đại sư nhìn lại Thiếu Hoa nói tiếp:

- Thiếu hiệp, bản tăng có chuyện muốn nhờ thiếu hiệp !

Thiếu Hoa ôm quyền nói:

- Đại sư chỉ ngôn, văn bối sẽ hết mình làm tròn bổn phận mà đại sư giao phó !

- A di đà phật ! Bản tăng nhờ thiếu hiệp đưa Phương Phương tiểu cô nương đến Hàm Đan tìm một người ! Người đó là ai thì Phương Phương sẽ nói cho thiếu hiệp biết !

Thiếu Hoa nhìn Phương Phương:

- Phương Phương, muội đồng ý cho huynh đi chứ ?

Nàng đỏ mặt thẹn thùng:

- Muội chỉ sợ làm phiền huynh thôi !

Thiếu Hoa nhìn lại Pháp Thiện đại sư:

- Đại sư, Phương muội đã đồng ý cho văn bối theo nàng !

Pháp Thiện đại sư chấp tay lần chuỗi hạt, ôn nhu nói:

- Phương Phương và Thiếu Hoa công tử có thể đi được rồi ! Bản tăng sẽ lưu lại Ngũ Lão động ! Nơi đây rất phù hợp với bản tăng. Nếu như sau này, Thiếu Hoa và Phương Phương có dịp hãy đến đây thăm bản tăng !

Thiếu Hoa nhìn Phương Phương.

Nàng chấp tay xá Pháp Thiện đại sư:

- Đại sư, Phương Phương sẽ quay lại bái tạ người !

- A di đà phật ! Mong tiểu cô nương bảo trọng !

Nhìn lại Thiếu Hoa, Pháp Thiện đại sư nghiêm giọng nói:

- Thiếu hiệp bảo trọng và hãy bảo vệ cho Phương Phương !

- Đại sư, văn bối xem Phương Phương như hai con mắt của mình !

Thiếu Hoa chấp tay lạy Pháp Thiện đại sư:

- Văn bối cáo từ !

Pháp Thiện đại sư khẽ gật đầu.

Thiếu Hoa nhìn lại Phương Phương nói:

- Phương muội không nệ hà yên vị trên lưng Thiếu Hoa chứ ?

Đôi lưỡng quyền của nàng đỏ bừng. Nàng thẹn thùng nói:

- Kỳ quá....

- Đừng ngại mà, khi nào đến Hàm Đan, huynh sẽ đặt lại cho muội một chiếc ghế khác !

- Nhưng muội sợ huynh cực khổ !

- Phương muội đã chịu đựng bao khó nhọc vì huynh thì đến bây giờ huynh phải trả lại công cho muội chứ !

Thiếu Hoa nói rồi ghé lưng, cõng Phương Phương. Chàng nhìn Pháp Thiện đại sư nói:

- Đại sư, mong đại sư bảo trọng đề sau này văn bối và Phương Phương còn đến văn an đại sư !

- A di đà phật ! Bản tăng đa tạ thịnh tình của thiếu hiệp ! Bản tăng sẽ chờ hai người đến văn an.

oOo

Hàm Đan là chốn kinh kỳ, tất cả đều lạ mắt với Phương Phương. Nàng ngỡ như mình lạc vào một cảnh giới hoàn toàn khác. Ngồi trên thượng lầu, Phương Phương rảo mắt nhìn xuống đường. Mặc dù đã sẩm tối nhưng vẫn tấp nập nhộn nhịp. Sự tấp nập đó khiến nàng cảm thấy vui vui.

Thiếu Hoa đẩy cửa bước vào.

Nàng quay lại nhìn chàng.

Phương Phương lần chiếc ghé đến trước mặt Thiếu Hoa.

- Thiếu Hoa huynh....

Thiếu Hoa đặt tay lên vai nàng nói:

- Huynh chúc mừng muội !

Phương Phương phấn khích nói:

- Huynh đã tìm được chủ nhân của miếng ngọc bội rồi ư ?

- Huynh đã tìm được rồi !

- Làm sao huynh tìm được ?

- Huynh tưởng đâu khó tìm lắm, không ngờ lại dễ như vậy !

Chàng lấy nửa miếng ngọc bội đặt vào tay Phương Phương.

- Sẽ có người đến đây đón muội ! Chủ nhân của miếng ngọc bội này là một vị đại gia hào phú gì đó ở chốn kinh đô, nên lão chủ hiệu kim hoàn nhận ra ngay !

Chàng khoanh tay nhìn Phương Phương:

- Phương Phương muội nói cho huynh biết, tại sao muội phải đi tìm chủ nhân miếng ngọc bội này ?

Nàng cười bí hiểm, nhu hòa đáp lời Thiếu Hoa:

- Đây là chỉ ngôn của mẫu thân ! Nhưng rồi muội cũng sẽ nói với huynh khi gặp người đó !

Chàng nhướn mày hỏi:

- Ngay cả muội cũng còn giữ bí mật với huynh sao ?

- Muội không giữ đâu, thế nào muội cũng sẽ nói với huynh mà ! Nhưng không phải lúc này. Khi nào muội gặp người đó rồi, nếu không có gì sẽ dẫn huynh đến, lúc đó chắc chắn huynh sẽ ngạc nhiên vô cùng !

Thiếu Hoa giả lả cười nói:

- Hy vọng huynh sẽ không ngạc nhiên !

Phương Phương ngáy chàng:

- Nhất định huynh sẽ ngạc nhiên !

Thiếu Hoa ôm quyền:

- Đa tạ lòng hảo tâm của Phương Phương tiểu thư !

- Huynh lại ghẹo muội nữa rồi ! Muội không muốn làm tiểu thư đâu !

Thiếu Hoa bước đến bưng tịnh rượu mở nắp tu luôn một ngụm rồi nhìn lại nàng hỏi:

- Thế Phương muội tính làm gì nào ?

Mặt nàng đỏ bừng, lắc đầu đáp:

- Muội không nói đâu !

Thiếu Hoa bưng tịnh rượu đến bên Phương Phương. Chàng nhỏ giọng nói:

- Cái gì Phương muội cũng giấu huynh hết sao ? Nói cho huynh biết đi, muội muốn làm gì nào ?

Nàng bậm môi lắc đầu, nhìn chàng.

Thiếu Hoa nói:

- Nếu muội có quan hệ với chủ nhân của nửa miếng ngọc bội này thì chắc chắn là đương kim tiểu thư lá ngọc cành vàng ! Bây giờ muội còn nhìn đến Hoàng Thiếu Hoa không ?

- Thiếu Hoa huynh...

Nàng vừa nói vừa đập tay xuống thành tựa ghế:

- Phương Phương không muốn nghe huynh nói như vậy đâu ! Mãi mãi muội là Phương Phương của Thiếu Hoa huynh ! Phương Phương chỉ sợ Thiếu Hoa huynh chê muội là kẻ tật nguyên thôi !

Thiếu Hoa khoát tay:

- Sao muội lại nói Thiếu Hoa là hạng người như vậy ?

Chàng nhú mày, tròn mắt rồi tu tiếp ngụm rượu thứ hai. Thiếu Hoa nhìn nàng nói tiếp:

- Muội đừng có xem thường huynh quá !

- Thế tại sao huynh lại cho muội là tiểu thư ? Muội cũng không thềm làm tiểu thư nữa đâu !

Thiếu Hoa chồm tới:

- Thế Phương muội muốn làm gì nào ?

Nàng nghiêm giọng trả lời:

- Phương Phương chẳng muốn làm gì hết, mà chỉ muốn luôn luôn được ở bên cạnh Thiếu Hoa huynh !

Chàng tròn mắt nhìn Phương Phương:

- Tại sao muội chỉ muốn ở bên cạnh huynh ?

- Muội cũng không biết nữa !

- Mình mà lại không biết....lạ thật đó ! Muội cái gì cũng giấu huynh cả !

Nói rồi Thiếu Hoa dốc tịnh rượu tu ừng ực. Chàng đặt tịnh rượu xuống bàn nhìn nàng nói:

- Lúc nào huynh cũng mong muội gặp được may mắn trong cõi đời này !

- Được ở bên huynh là muội may mắn lắm rồi !

Nghe nàng nói câu này, Thiếu Hoa không khỏi bồi hồi, pha trộn sự lúng túng.

Chàng nghĩ thầm: " Làm sao Thiếu Hoa ở bên Phương Phương mãi được, vì Thiếu Hoa có những việc phải làm. Mà những việc của Thiếu Hoa đều ở

chôn rừng đao, rừng gươm, sông chết lúc nào không biết. Sao có thể đưa Phương Phương vào kiếp họa "

Ý niệm đó trôi qua, bất giác Thiếu Hoa không dần được mà buông tiếng thở dài. Phương Phương nghe chàng thở dài liền hỏi:

- Thiếu Hoa huynh sao lại thở dài vậy ?

Thiếu Hoa mỉm cười với nàng.

Phương Phương nói:

- Phương Phương là một gánh nặng cho huynh phải không ?

Thiếu Hoa lắc đầu khoát tay đáp:

- Không !

- Thế sao huynh lại thở dài ? Huynh nói cho muội biết đi !

- Mỗi một tiếng thở dài của huynh thôi mà muội đã gắng hỏi rồi. Còn muội thì lại giấu huynh tất cả mọi điều. Thật ra huynh thở dài chỉ vì sợ một ngày nào đó không được ở gần bên muội, hầu hạ muội !

Nàng giã nảy :

- Huynh không nói thật, huynh nói dối !

Thiếu Hoa nghiêm giọng nói:

- Xem kìa...nếu huynh nói thật lòng mình thì sao nào ?

Phương Phương nhìn chàng ngập ngừng nói:

- Muội....muội có diễm phúc và may mắn như vậy sao ?

Thiếu Hoa mỉm cười:

- Huynh nói thật lòng mình đó !

Dung diện nàng đỏ bừng, nàng lí nhí hỏi

- Thế còn Bội Bội tử tử ?

- Bội Bội ư ? Sao muội lại nhắc đến Bội Bội ?

Nàng bẽn lẽn nói:

- Phương Phương nếu có diễm phúc, nếu có ước mơ thì chỉ mong Thiếu Hoa huynh xem Phương Phương giống như Bội Bội tử tử !

Nàng cúi mặt nhìn xuống đôi chân bất động mà buông tiếng thở dài rồi nói:

- Làm sao muội có thể sánh bằng những người khác...

- Phương Phương, muội nghĩ đến đôi chân của muội ?

- Muội không phải là người con gái toàn vẹn !

- Với huynh, muội là người con gái toàn vẹn đó !

- Huynh nói thật chứ ?

Thiếu Hoa gật đầu.

Tiếng gõ cửa cắt đứt cuộc đối đáp giữa hai người. Thiếu Hoa nói:

- Người ta đến đón muội đó !

- Huynh đi cùng với muội nhé !

Thiếu Hoa gật đầu.

Chàng quay ra cửa nói:

- Trương trưởng lão phải không ?

- Chính lão phu !

Cửa phòng dịch mở, một lão già bước vào. Lão bước đến ôm quyền xá Thiếu Hoa rồi quay lại Phương Phương:

- Tiểu thư, lão phu vâng lệnh tới đón tiểu thư ! Kiệu đang chờ ở dưới !

Phương Phương nói với Thiếu Hoa:

- Huynh đi cùng với muội !

Lão Trương nói:

- Tiểu thư, công tử đi rất bất tiện ! Với lại đây là buổi đầu hội ngộ, đại lão gia muốn thăm chứng thực hư thế nào ! Tiểu thư có đúng là chủ nhân của nửa miếng ngọc bội đó hay không, nên công tử đi cùng rất bất tiện !

Lão khom người cung kính nói tiếp:

- Khi nào đại lão gia thăm chứng đúng tiểu thư là chủ nhân của nửa miếng ngọc bội kia, nhất định sẽ phái lão phu đến đón công tử vào tạ ân !

Phương Phương nhìn Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa mỉm cười với Phương Phương nói:

- Phương muội yên tâm, lúc nào huynh cũng ở bên muội !

Nàng gật đầu:

- Huynh nhớ chờ muội quay về nhé !

Thiếu Hoa mỉm cười gật đầu đáp:

- Nhất định rồi !

Chàng nói rồi đưa Phương Phương xuống lầu. Khi nàng đã yên vị bên chiếc kiệu son sơn thiếp vàng do tám gã phu lực lưỡng khiêng, Thiếu Hoa mới cảm nhận có cái gì đó bồn chồn trong lòng mình.

Lão Trương nhìn chàng nói:

- Công tử, lão phu sẽ quay lại ngay để đón công tử !

Nói rồi lão ôm quyền xá Thiếu Hoa.

Cỗ kiệu hoa cùng lão Trương đi rồi, Thiếu Hoa cũng không vui đi cảm giác bồn chồn trong lòng mình. Chàng nhủ thầm: " Có lẽ mình cũng nên theo Phương Phương. Muội ấy tất quyền không thể thiếu mình được ! "

Hết chương 57